

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: STRAALEVIFTEN

Citation: Claussen, Sophus: "STRAALEVIFTEN", i Claussen, Sophus: *Sophus Claussens Lyrik Bd. 5: Fabler*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab ; Gyldendal, 1982-, s. 9.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen07val-shoot-workid55350/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Sophus Claussens Lyrik Bd. 5: Fabler

STRAALEVIFTEN

Landskabet I

Igennem Sommerskyers bløde Flor
en sølvmat Nedgangssol sin Straalevifte
udspænder for den frodiglune Jord
for ved sin Bortgang omme Ting at skrifte.

Hedt sværmer Myg henover Markens Straa,
men mere kølig hvisker Skovbryns-Randen.
Lidt Fuglepip, og øverst nogle smaa
Skrig af en Maage paa dens Fart mod Stranden.

Saa skælver Skoven dér, hvor Solen staar,
et Iltøg ud i Agerlandet farer
med Røg, der hvirvler som et opløst Haar,
og muntre Støn, mens Træer bagved svarer.

Men nu har Solen slaaet Viften ind.
Kun i en Skyrift end lidt Dagslys hænger.
Nu lukkes Flængen af en Nattevind,
og over Marken danser Myg ej længer.

Landskabet II

En mild og sydlandsk Skønhed, som gik bort,
har mellem mørke Agre ladt os ene.
Det lune Landskab var saa længe vort,
nu truer troldske Tjørn og tyste Stene.

En stor og kærlig Søster, ved hvis Ild
vi førtes ind til Dagens Lys og Glæde
– saa alt, hvad hendes var, os hørte til –
i Sol og Skyr er ikke mer til Stede.

Og som en Grav blev Mulmet graat og grimt
og tegner i Skelet en Jæmvæjs Skinner,
mens Skovbryns-Løvet tog hvert Straaleglimt
af Somrens ødsle Dag, som evigt svinder.

Dog klinger her og der en sagte Streng:
Insektets, Nattens, Straaets spæde Røster.
Der stiger Duft fra Jordens trygge Seng
med Hyldest til den store, svundne Søster.